

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **N. P. T.**, zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2006, č. j. 46 Az 82/2006 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 9. 2006, č. j. OAM-1056/LE-BE03-BE07-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatelky jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce

pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a dále namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatelka má za to, že správní orgán při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správního řádu). Dále se cítí být zkrácena na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12, § 14a a § 16 zákona o azylu ze strany správního orgánu. Mělo být vzato v úvahu, že režimem, který ve Vietnamu panuje, jsou potlačována základní lidská práva a svobody, a také osobní situace stěžovatelky v České republice a její důvodné obavy z pronásledování ze strany státních orgánů. Správní orgán porušil ustanovení § 16 (stěžovatelka má na mysli § 16 zákona o azylu), měl v jejím případě rozhodovat meritorně a měl si opatřit dostatečné množství podkladů, aby mohl objektivně rozhodnout. Stěžovatelka má za to, že ona sama jako účastník správního řízení vyvinula maximální úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložila. Cituje § 3 správního řádu: „*Správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. S ohledem na specifickou azylovou řízení konstatuje, že tíha důkazního břemene by měla být rovnoměrně rozdělena mezi žadatele o azyl a správní orgán. Je podle jejího názoru nesporné, že správní orgán disponuje rozsáhlým aparátem, určeným ke zjišťování relevantních informací o situaci v zemích původu žadatelů o azyl, a jeho postavení je oproti těmto žadatelům silnější. Stěžovatelka dále upozornila na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, která se v čl. 195 – 219 věnuje problematice prokazování faktů. Z citací vybraných pasáží akcentuje stěžovatelka tu část, kde je uvedeno, že pokud uprchlík vyvine opravdové úsilí k opodstatnění svého příběhu, a přesto se mu nepodaří dokázat každou jeho část, je nutné uznat jeho věc i v případě pochybností, neboť osoba prchající před pronásledováním dorazí často jen s nejnutnějšími věcmi a někdy i bez osobních dokladů.

Správní orgán ani krajský soud podle názoru stěžovatelky nepřihlédly dostatečně k informacím o situaci v zemi původu stěžovatelky, konkrétně pak ke zprávám Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003 a 2004, ze kterých mj. vyplývá, že výsledky snah vlády o dodržování lidských práv zůstávají špatné a naopak pokračuje jejich porušování. Nadále dochází ke svévolnému zatýkání občanů za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů, natož v situaci, kdy občan vnitřně

nesouhlasí s výkonem vojenské služby a morálně ho odmítá. Podmínky ve věznicích jsou drsné a některé osoby zemřely v důsledku špatného zacházení ve vazbě. Soudnictví není nezávislé a vláda odpírá některým občanům právo na spravedlivý a rychlý proces.

Z uvedeného vyplývá, že obavy stěžovatelky z pronásledování ve státě, jehož občanství má, jsou podle jejího názoru prokazatelně odůvodněné. Krajský soud dále dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí správního orgánu ohledně neudělení azylu z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhuje „rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2006, č. j. 56 Az 143/2006 – 30, kterým soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 4. 2006, č. j. OAM-304/LE-PA03-PA03-2006“ (správně mělo být uvedeno „rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2006, č. j. 46 Az 82/2006 – 16, kterým soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2006, č. j. OAM-1056/LE-BE03-BE07-2006“), zrušit a věc vrátit zpět k dalšímu řízení.

Po prostudování spisu, zejména porovnáním jednotlivých podkladů a rozhodnutí v něm založených, zdejší soud zjistil, že ačkoli je kasační stížnost stěžovatelky relativně obsáhlá, námitky v ní uplatněné jsou zcela nekonkrétní, dotýkají se jen velmi obecně situace v zemi původu stěžovatelky a zjevně se nevztahují k jejímu individuálnímu případu, o čemž (kromě nesprávně uvedeného čísla jednacímho rozsudku v závěru podání – omylem specifikovaný rozsudek je napaden jinou kasační stížností, o níž je v současné době vedeno řízení u tohoto soudu) svědčí mimo jiné i lakonická zmínka o nesouhlasu stěžovatelky s výkonem vojenské služby nebo o podmínkách ve vietnamských věznicích. Žádné skutečnosti týkající se nastíněných problémů totiž stěžovatelka v průběhu řízení netvrdila (v řízení uváděla převážně ekonomické důvody, poukazovala na to, že život ve Vietnamu je těžký, že prožívala „těžké situace“, a nepopírala snahu legalizovat si pobyt v České republice). Soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Z podání také není zřejmé, v čem se stěžovatelka cítí být zkrácena na svých právech, odkazuje-li bez dalšího na ustanovení § 14a zákona o azylu.

K ostatním námitkám směřujícím k namítaným vadám řízení v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud považuje za vhodné uvést, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. S otázkou týkající se povinnosti správního orgánu zjišťovat skutkové okolnosti za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu